

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ!... ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ!

Τὴν ἐπαύριον, 11 Μαρτίου, ἀναλαβόντες ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς προτεραιίας, ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ Κάμης καὶ ὁ Λάγγας ἠτοιμάσθησαν νάντιμετωπίσουν καὶ τοὺς κόπους τῆς δευτέρας ταύτης ἡμέρας τῆς ἔδοιπορίας.

Ἀφ' οὗ ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ βαμβάκοδένδρου, περιήλθον τὴν ἐξαίθραν, χαϊρετίζοντες ἀπὸ τὰς μυριάδας τῶν πτηνῶν, τὰ ἑποῖα ἐπλήρουν τὸν ἀέρα μὲ ἐντονα κελιδήματα, μὲ ὄξεις λαρυγγισμούς, ἱκανοὺς νὰ προκαλέσουν τὴν ζηλοτυπίαν καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Πάττη, τῆς περιφρόνησις ἰταλίδος αἰδοῦ.

Ἡ φρόνησις τοῖς ἐπέβηκε νὰ λάβουν, πρὶν ἐκκινήσουν, τὸ πρῶτον γεῦμα. Τούτο ἀπετελέσθη ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ψυχρὰ κρέατα ἀντιλόπης καὶ ἀπὸ τὸ δροσερὸν νερὸν μικροῦ ρυακίου, ἐκ τοῦ ὁποῖου ὁ ἐξηγὸς ἐγέμισε τὴν πλώσκαν του.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ δρόμου ἐγίνε δεξιᾶ, ὑπὸ τὰ φυλλώματα, τὰ ἑποῖα διεπέρων ἤδη αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἡ θέσις τοῦ ὁποῖου ἐξηκριβώθη μετὰ προσοχῆς.

Προφανῶς, τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους ἦτο προσφιλές εἰς τὰ μεγάλα τετραπόδα, διότι αἱ ἀτραποὶ, αἱ σχηματισθεῖσαι ἐκ τῆς συχῆς των διαβάσεως, διεστραυροῦντο καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Τῶνδ' ἐκ τῆς διάστημα τῆς πρωΐας, ἐθεάθησαν ἀρκετοὶ βουβάλαι, ἀκόμη δὲ καὶ ζεῦγος ρινοκέρων, οἱ ὅποιοι ἐστέκοντο μακρὰν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ ζῷα αὐτὰ δὲν ἐδειξαν καμμίαν ἐχθρικήν διάθεσιν, οἱ ὁδοιπόροι δὲν περιήλθον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξοδεύσουν πρὸς ἄμυναν φυσίγγια.

Ὁ μικρὸς ὄμιλος δὲν ἐσταμάτησε παρὰ μόνον τὸ μεσημέρι, ἀφ' οὗ διήνυσαν ὀλόκληρον δωδεκάδρα χιλιομέτρων.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ὁ Τζὼν Κόρτ ἠμπόρρε νὰ φονεύτῃ ζεῦγος ὠτιδῶν, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κορανίων, τὰ ὅποια ζοῦν εἰς τὰ δάση. Εἶνε δὲ τὰ πτηνὰ ταῦτα μεγάλα, μακρόποδα, καὶ ἔχουν πτέρωμα μελανὸν καὶ στυλπνόν. Τὸ κρέας τῶν ἐκτιμᾶται πολὺ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐνέπνευσε τὴν ἰδίαν ἐκτίμησιν εἰς ἕνα Ἀμερικανὸν καὶ εἰς ἕνα Γάλλον κατὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας.

Ἐπεθύμησα λίγο ψητὸ τῆς σούβλας! εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

Τὸ μόνον ἐσκόλον! ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ ὁ ἐδηγός.

Καὶ ἡ μία ἀπὸ τὰς ὠτιδας, ἀφ' οὗ ἐμαδῆθη, ἐκαθαρίσθη, ἐσουβλίσθη καὶ ἐψήθη ἀπέναντι πυρᾶς σπινηροβολούσης,

κατεβροχθίσθη μὲ τὴν μεγαλητέραν ὀρεξίν.

Ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των διὰ μέσου τῶν θάμνων, ὑπὸ ὄρους δυσμενεστέρους ἢ τὴν προτεραιάν. Ἀκολουθοῦντες διεύθυνσιν νοτιοδυτικὴν, δὲν συνήντων τέσον συχνὰ ὄτραπούς. Ἐπρεπε νανοίγουν δρόμον, διαχωρίζοντας τοὺς κλώνους καὶ κόπτοντες διὰ τῆς μαχαίρας τὰ συμπλέγματα τῶν κισσῶν. Ἐπὶ τινος ὥρας ἔπεσε καὶ βροχὴ ἀρκετὰ ραγδαία. Ἄλλὰ τὴν ἡμέραν ἡ πυκνότης τῶν φυλλίνων ὁλώλων, ὥστε μὲνίσ ἐλίγας σταγόνας ἐδέχεται τὸ ἔδαφος. Ὅπωςδὴποτε, εἰς μίαν ἐξαίθραν, (ἐξαίθρα: ἐνομάζονται τὰ ἀδενδρα μέρη τοῦ δάσους,) ὁ Κάμης ἠμπόρρε νὰ γεμίσῃ ἐκ νέου τὴν πλώσκαν του, κενωθεῖσαν σχεδὸν ἐντελῶς, καὶ τοῦτο ἦτο εὐτύχημα, διότι εἰς μίαν εἶχον ἀναζητήσῃ κανὲν ρυακίον ὑπὸ τὴν χλόην.

Ἡ ἔλλειψις αὕτη ἦτο πιθανὸν ἢ αἰτία τῆς ἀπουσίας τῶν ζῶων καὶ τῶν βατῶν ἀτραπῶν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους.

Ἄυτὸ σηκίει, ἐτι εἴμεθα μακρὰ ἀπὸ τὸ ποτάμι! παρατήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὅταν ἐγκλιθιδρύθησαν διὰ τὴν στάθμεισιν τῆς ἐσπέρας.

Ἐκ τούτου συνεπέρανον, ἐτι τὸ ρίον, τὸ ὁποῖον παρέρρεε τὸν γήλοφον τῶν ταμαρινοδένδρων, ἐλοξοδρῶμει πρὸς δυσμάς, χωρὶς νὰ περνᾷ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος.

Ὅπωςδὴποτε ἀπεφασίσθη νὰ μὴν ἀλλάξουν τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποῖαν ἠκολούθησαν ἕως τῶρα, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ἐτι τὸ δρομολόγιον ταῦτο κατέληγε διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ εἰς τὸν Οὐμπάγκην.

Ἐπειτα, παρατήρησεν ὁ Κάμης, ἀντὶ τοῦ ρίου που εἶδαμεν πρὸς τὸν γήλοφον, δὲν εἰμπερεῖ νὰ παντήσωμεν κανὲν ἄλλο πρὸς δυσμάς;

Τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Μαρτίου, διήλθον οὐχὶ πλέον ὑπὸ τὰς ρίζας κανενὸς βαμβάκοδένδρου, ἀλλὰ κάτωθεν δένδρου ἐπίσης γιγαντιαίου, ἐνὸς βόμβρακος, τοῦ ὁποῖου ὁ σύμμετρος κορυμὸς ἀνήρχετο διαμιάς εἰς ὑψος ἑκατὸν περίπου ποδῶν ὑπεράνω τοῦ πυκνοῦ τάπητος τοῦ ἐδάφους.

Ἡ φρούρησις διαργανώθη ὅπως τὴν προτεραιάν, καὶ ὁ ὕπνος δὲν διαταράχθη παρὰ μόνον ἀπὸ μερικὸς μικρονοὺς μακρυμυκτοῦ βουβάλου καὶ ρινοκέρων. Δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰναμικθῇ εἰς τὴν νυκτερινὴν ταύτην συνουσίαν καὶ ὁ βρυχηθμὸς τοῦ λέοντος. Τὰ ἐπιφοβα ταῦτα θηρία δὲν ἀπαντῶνται σχεδὸν διόλου εἰς τὰ δάση τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς. Κατοικοῦν εἰς χώρας ὑψηλοτέρας κατὰ τὸ γεωγραφικὸν πλάτος, εἴτε εἰς τὰς πέραν τοῦ Κόγγου πρὸς νότον, εἴτε εἰς τὰς πέραν τοῦ Σουδαν πρὸς βορρᾶν, — εἰς χώρας γεινιαζούσας πρὸς τὴν Σαχᾶραν.

Τὰ σκότια βάθη τῶν ἀπεράντων τούτων

δασῶν δὲν ἀρμόζουσι εἰς τὸν ἰδιότροπον καὶ ἀνεξάρτητον χαρακτῆρα τοῦ βασιλέως τῶν ζῶων, — βασιλέως ἀπολυταρχικοῦ καὶ ὄχι βασιλέως συνταγματικοῦ. Τῶν χρειάζονται μεγαλητέρας καὶ φωτεινότερας ἐκτάσεις, πεδιάδες πλημμυρισμένας ἀπὸ ἡλίον, ὅπου νὰ ἠμπορῇ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ πηδᾷ μὲ ὄλην τὴν ἐλευθερίαν.

Ἄλλ' ἂν ἔλλειψαν οἱ βρυχηθμοὶ τοῦ λέοντος, ἔλειψαν ἐπίσης καὶ οἱ γρυλλισμοὶ τοῦ ἵπποποτάμου, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ δυσηρέστει, σημειώτατε, τοὺς ταξειδιώτας, διότι ἡ παρουσία τῶν ἀμφιβίων τούτων μαστοφόρων θὰ ἐμαρτύρει τὴν γεινιάνειαν ποταμοῦ.

Τὴν ἐπαύριον, ἀναχώρησις πρωινή μὲ καιρὸν συννεφῶδη, καὶ πυροβολισμοὶ ἐκ μέρους τοῦ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε μίαν ἀντιλέπην μεγάλην ὡς ὄνος, ἢ ἀκριβέστερον ὡς ὄναγρος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸν διάμεισον τύπον μεταξὺ ὄνου καὶ ἵππου. Ἡ τοῦ ὄρου γὰρ με δορὸν γρώμκτος οἰνοποῦ, ἡ ὁποία παρυσίαζε μερικὰς ραβδώσεις, διατεταγμένως κανονικῶς. Ὁ ὄρουγξ ἔχει μίαν μακρὴν γριμὴν ἀπὸ τὸν τράχηλον ἕως τὴν οὐράν, μακρὰ στίγματα εἰς τοὺς πόδας, τῶν ὁποῖων τὸ τρίχωμα εἶνε ὑπόλευκον, οὐράν μακρὴν καὶ μακρὰν, συρομένην εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ πυκνὴν γούναν μελανὴν εἰς τὸν λαιμὸν. Ὡραῖον ζῷον, τοῦ ὁποῖου τὰ κέρατα, μήκους ἐνὸς μέτρον, κυρτοῦνται ἐπιχαρτίως, φέρουν τριακοντάδα δακτυλίων εἰς τὴν βῆσιν των, καὶ παρυσιαζοῦν συμμετρίαν σχήματος, ὅποια σπανίως ἀπαντᾶται εἰς τὴν φύσιν.

Τὰ κέρατα τοῦ ὄρουγος εἶνε ἰσχυρότατα ἀμυντικὰ ὄπλα, τὰ ὅποια τῶ ἐπιτρέπουν, εἰς τὰς βορείους καὶ μεσημβρινὰς χώρας τῆς Ἀφρικῆς, νὰνετεξεύρηται καὶ κατ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ λέοντος. Ἄλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὸ ζῷον δὲν ἠμπόρρε νὰποφύγῃ τὴν σφαῖραν, τὴν ριφθεῖσαν ὑπὸ δεξιῶν σκοπευτῶν, καὶ μὲ τὴν καρδίαν τρυπημένην, ἔπεσεν εὐθὺς μὲ τὸν πρῶτον πυροβολισμόν.

Μὲ τὴν ἀλήθειαν, παρατήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἐδῶ εὕρισκει κανεὶς τὸ φθινότερον κρέας, ἀφ' οὗ δὲν κοστίζει, παρὰ ἕνα φυτέκι!

Ἄρκει μόνον νὰ εἶνε ἐπιδέξιον... ἀπεκρίθη ὁ ἐδηγός.

Καὶ περιπνῶντων τυχηρῶν, ὑπέλαθεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, μετριωφρονέστερος ἀφ' ὅτων εἶνε συνήθως οἱ κυνηγοί, οἱ ὅποιοι καυχῶνται διαρκῶς, — καὶ περισσότερον μάλιστα οἱ... ἀτζαμηδες.

Ἄλλ' ἂν ἔως τῶρα ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἠμπόρρεσαν νὰ οἰκονομήσουν τὰ φυσίγγια των, μὴ μεταχειριζόμενοι αὐτὰ παρὰ μόνον ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ προμηθευθοῦν κρέας, ἡ ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἐμελλε νὰ τελειώτῃ, χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὸς καρμιβίνας καὶ πρὸς ἄμυναν.

Ὁ ἐδηγὸς μάλιστα ἐνόμισε πρὸς στήν ὁποῖαν ἐν βαρελότον, ἀγνώστου προελεύσεως, ἐξεραγῆ ἐπὶ τοῦ κρατάφου του, δὲν εἰμπερεῖ νὰ σηκωθῇ, διότι ἀμέσως τοῦ ἔρχεται ζάλη καὶ πίπτει πάλιν. Καὶ ὑποθέτω, ἐτι τὸ θῦμα αὐτὸ τῶν ἀπαισιῶν πασχάλινῶν βαρελότων θὰ εἶνε τουλάχιστον τὸ ἑκατοστὸν, ἂν προσθεσωμεν καὶ τὰ θύματα τῶν πυροβολισμῶν διὰ ρεβόλβερ, δι' ὄπλων γκαρὰ καὶ διὰ πιστολιῶν. Αἱ ἡμέραι τῶν φοιτητικῶν ταραχῶν, ἐτι ἐλέγαμεν ἐτι «αἱματοκυλίσθη ἡ πόλις», βεβαίως δὲν εἶχον τόσα θύματα ἀλλὰ καὶ μίαν ἐπανάστασις δὲν θὰ εἶχε ἴσως τόσους νεκροὺς καὶ τόσους τραυματίας. Τὸ βέβαιον εἶνε, ἐτι τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἐσκοπίσθησαν μνηστῆρες ὡς Κινέζους, ἄλλους ἐρυθροὺς ὡς Ἰνδοὺς τοῦ Φάρ Οὐέστ, καὶ ἄλλους μνηστῆρας ὡς ἰθαγενεῖς τῆς Καφρίας. Οἱ πιθανοὶ οὗτοι εἶνε ἐπίφοβοι ἀκόμη καὶ εἰς τὰ θηρία. Ἐκεῖ ἐμύφαζαν διάφοροι τύποι τῶν κολοβῶν ἐκείνων ἢ κολοβῶν, οἱ ὅποιοι εἶνε δανδῆδες ἀληθινοί, οἱ κομψότεροι καλλωπισταὶ τοῦ πιθηκοβασιλείου, διότι δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ νὰ βουρτζίζουσι καὶ νὰ στυλδῶνουν μὲ τὸ χέρι τὴν λευκὴν ἐκείνην γούναν, τὴν ὁποῖαν φέρουν ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ ἐνεκα τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθησαν κολοβουροὶ ἰπωμαιδόφοροι.

Ἐκεῖ ἐβλεπέ τις πολλὰ εἶδη τετραχειρῶν μεγαλοσώμων. — κυνοκεφάλους τριῶν διαφόρων χρωμάτων, ἄλλους κινέζους ὡς Κινέζους, ἄλλους ἐρυθροὺς ὡς Ἰνδοὺς τοῦ Φάρ Οὐέστ, καὶ ἄλλους μνηστῆρας ὡς ἰθαγενεῖς τῆς Καφρίας. Οἱ πιθανοὶ οὗτοι εἶνε ἐπίφοβοι ἀκόμη καὶ εἰς τὰ θηρία. Ἐκεῖ ἐμύφαζαν διάφοροι τύποι τῶν κολοβῶν ἐκείνων ἢ κολοβῶν, οἱ ὅποιοι εἶνε δανδῆδες ἀληθινοί, οἱ κομψότεροι καλλωπισταὶ τοῦ πιθηκοβασιλείου, διότι δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ νὰ βουρτζίζουσι καὶ νὰ στυλδῶνουν μὲ τὸ χέρι τὴν λευκὴν ἐκείνην γούναν, τὴν ὁποῖαν φέρουν ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ ἐνεκα τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθησαν κολοβουροὶ ἰπωμαιδόφοροι.

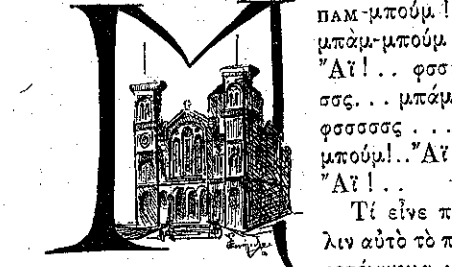
(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου.

Μπαμ-μπούμ!... μπαμ-μπούμ!... Αἱ!... φασσ... μπάμ!... φασσ... μπαμ!... Αἱ!... Αἱ!... Τί εἶνε πάλιν αὐτὸ τὸ πυροτέχνημα; —

Θὰ σὰς το εἶπω ἀμέσως: Εἶνε ἡ μακρὴν ἀπήχησις τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα. Εἶνε οἱ μύριοι κρότοι, μὲ τοὺς ὁποῖους οἱ Ἀθηναῖοι ἐώρτασαν φέτος τὴν Ταφήν καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶνε ἀκόμη αἱ οἰμωγαὶ καὶ οἱ γόοι τῶν θυμάτων, τὰ ὅποια ἔπεσαν εἰς τὸν ἱερόν αὐτὸν πόλεμον, πρὸς δέξαν τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης!... Παρήλθον τόσαι ἡμέραι ἀπὸ τὸ φοβερὸν, τὸ αἱματηρὸν αὐτὸ Πάσχα, καὶ εἰσέτι δὲν ἐξηκριβώθησαν τὰ θύματά του ὅλα. Σήμερον ἀκόμη πού σας γράφω, ἀνεγίωσκα εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐτι μίαν κυρία παρυσίασθη εἰς τὸν Εἰσαγγελέα καὶ κατέθεσεν, ἐτι ὁ σύζυγός της, κατὰ τοῦ ἀπο τὴν ἡμέραν τῆς μάχης, κατὰ

τὴν ὁποῖαν ἐν βαρελότον, ἀγνώστου προελεύσεως, ἐξεραγῆ ἐπὶ τοῦ κρατάφου του, δὲν εἰμπερεῖ νὰ σηκωθῇ, διότι ἀμέσως τοῦ ἔρχεται ζάλη καὶ πίπτει πάλιν.

Καὶ ὑποθέτω, ἐτι τὸ θῦμα αὐτὸ τῶν ἀπαισιῶν πασχάλινῶν βαρελότων θὰ εἶνε τουλάχιστον τὸ ἑκατοστὸν, ἂν προσθεσωμεν καὶ τὰ θύματα τῶν πυροβολισμῶν διὰ ρεβόλβερ, δι' ὄπλων γκαρὰ καὶ διὰ πιστολιῶν. Αἱ ἡμέραι τῶν φοιτητικῶν ταραχῶν, ἐτι ἐλέγαμεν ἐτι «αἱματοκυλίσθη ἡ πόλις», βεβαίως δὲν εἶχον τόσα θύματα ἀλλὰ καὶ μίαν ἐπανάστασις δὲν θὰ εἶχε ἴσως τόσους νεκροὺς καὶ τόσους τραυματίας. Τὸ βέβαιον εἶνε, ἐτι τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἐσκοπίσθησαν μνηστῆρες ὡς Κινέζους, ἄλλους ἐρυθροὺς ὡς Ἰνδοὺς τοῦ Φάρ Οὐέστ, καὶ ἄλλους μνηστῆρας ὡς ἰθαγενεῖς τῆς Καφρίας. Οἱ πιθανοὶ οὗτοι εἶνε ἐπίφοβοι ἀκόμη καὶ εἰς τὰ θηρία. Ἐκεῖ ἐμύφαζαν διάφοροι τύποι τῶν κολοβῶν ἐκείνων ἢ κολοβῶν, οἱ ὅποιοι εἶνε δανδῆδες ἀληθινοί, οἱ κομψότεροι καλλωπισταὶ τοῦ πιθηκοβασιλείου, διότι δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ νὰ βουρτζίζουσι καὶ νὰ στυλδῶνουν μὲ τὸ χέρι τὴν λευκὴν ἐκείνην γούναν, τὴν ὁποῖαν φέρουν ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ ἐνεκα τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθησαν κολοβουροὶ ἰπωμαιδόφοροι.

Διότι λέγουσι, εἶνε ἔθιμον, διότι ὁ ἐλληρικὸς λαὸς ἐστὶ συνεθιζέει νὰ ἐορτάζῃ τὸ Πάσχα του. Φέτος δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἡ Ἀστυνομία ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ φανῇ τόσον αὐστηρῶς, ὁ ἐλληρικὸς λαὸς ἐξεθύμωκε καὶ ἀπέζημιώθη δι' ὄλην τὴν σχετικὴν ἡσυχίαν τῶν προηγουμένων ἐτῶν. Ἐπειτα, καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας γίνονται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Εἰς μερικὰ μέρη μάλιστα συνάπτονται κατ' ἔτος καὶ συστηματικὰ μάχαι μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῶν πυρομαχικῶν. Τὸ ἔθιμον, βλέπετε, εἶνε γενικὸν καὶ πατροπαράδοτον.

Ναί! ἀλλὰ εἶνε καὶ τὸ ἀγριώτερον, τὸ βαρβαρότερον, τὸ παραλογώτερον ἔθιμον, τὸ ὁποῖον εἰμπερεῖ νὰ ὑπάρξῃ! Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν πατριῶν ἀλλὰ ἐταν τὰ πάτρια αὐτὰ εἶνε τόσον βαρβάρων καὶ ὀπισθοδρομικῶν, ὅσον ὁ πασχάλινος φόρος τοῦ αἵματος, καλλίτερα νὰ καταργηθοῦν. Φαντασθετε τί θὰ λέγουσι οἱ ξένοι, ὅσοι παρσιθημοῦν κατὰ τύχην εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς ἡμέρας αὐτάς! Τί ἄλλο, πρὸς τὴν Ἑλλάδα, εἶνε ἀγριότερος, ἀφ' οὗ καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἀκόμη συμβαίνουν τοιαῦτα; Εἰς κανὲν μέρος τοῦ πολιτισμένου κόσμου δὲν θὰ ἴδῃτε νὰνάπτουν πυροτεχνήματα μὲσθ εἰς τὸ πλῆθος, οὔτε νὰ πυροβολοῦν μὲ σφαῖρας, ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει ἐτι καὶ ἐκεῖ δὲν ἀπολαμβάνουν οἱ

ἄνθρωποι πυροτεχνήματα καὶ δὲν ρίπτουν χαρμωσύνους πυροβολισμούς. Ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰν, ἐτι ὅλα αὐτὰ κανονίζονται εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε καθε δυστύχημα νὰ εἶνε ἀδύνατον.

Τὸ πλῆθος τῶν ἐφετεινῶν δυστυχημάτων ἔκαμε τοὺς ἀρμόδιους νὰ λάβουν τὰ μέτρα των, — κατόπιν ἐορτῆς, — καὶ νὰ ὑποσχεθοῦν, ἐτι τοῦ χρόνου δὲν θὰ ἐπιτρέψουν τὸ παραμικρὸν. Ἀλλὰ τί ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ἡ Ἀρχὴ, ἐταν αὐτοὶ οἱ πολῖται δὲν βδελυγοῦν τὸ αἱματηρὸν ἔθιμον καὶ δὲν τὴν βοηθήσουν εἰς τὴν ἐξόντωσίν του; Καὶ ἐπειδὴ συνήθως οἱ μικροί, οἱ νεαροὶ πολῖται εἶνε οἱ δράσται καὶ οἱ ὑποστηρικταὶ τοῦ ἐθίμου, διὰ τοῦτο ἔκρινα καλὸν νὰ σας γράψω σήμερον δι' αὐτὴν τὴν βαρβαρότητα καὶ νὰ σας ἐμπνεύσω, εἰ δυνατόν, ὀλίγην ἀπέχθειαν. Δὲν ἐννοῶ βέβαια, ἐτι σεῖς, τὰ καλοσυνθερμένα παιδιὰ, θὰ λάβετε ποτὲ μέρος εἰς τὸν χαλκοῦνο πὸ λ ε μ ὶ ο ἢ θὰ ρίψετε βαρελότα, καὶ μάλιστα ἐπάνω εἰς ἀνθρώπους. Ἐννοῶ ὅμως, ἐτι ἡ ἀπέχθειά σας κατὰ τοῦ βαρβάρου ἐθίμου πρέπει νὰ εἶνε τόση, ὥστε νὰ μὴ το ἀνέχεσθε πλέον, νὰ το πολυεμίητε, καὶ νὰ βοηθῆτε τὴν Ἀρχὴν εἰς τὴν καταπολέμησίν του. Διότι τότε τὸ ἔθιμον θὰ καταργηθῇ, ἐταν οἱ πολῖται, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀναγνωρίσουν ἐτι π ρ έ π ε ι νὰ καταργηθῇ.

Σας ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΑΓΑΠΗ

Ὁ ἥλιος, τὸ στερέωμα, ἢ γῆ ἡ στολισμένη Ἐξανακούσαν τὴ φωνή, ποῦ ἔκαμε τὴν πλάσι, Καὶ κρυφορωτηθήκανε: τί τρέχει; τί συμβαίνει Μὴν ἄλλος κόσμος θὰ κτισθῇ, αὐτὸς μὴ θὰ χαλάσῃ;

«Τὸν ἄνθρωπο ποῦ ὁ Θεὸς τὸν ἔπλασε μὲ χέρια, Ἐρχεται μὲ τὰ λόγια Του νὰ ξαναπλάσῃ πάλι...» Ἡσυχὴ λάμψι χύνουσε γλυκεῖα πάλι τ' ἀστέρια Κ' ἡ γῆ τὰ λόγια ἀντιλαλεῖ μὲ προσοχὴ μεγάλη.

Εἰς τὸ βουνὸ τῶν Ἑλαιῶν μιλεῖ ὁ Καλλιτέχνης... Τοῦ ἔργου του τὴν λειψί ἤλθε νὰ διορθώσῃ Ἀπὸ τὸ ἀριστοτέργημα τῆς θεϊκῆς Του τέχνης ΑΓΑΠΗ μόνον ἔλειπε, καὶ ἤλθε νὰ τὴν δώσῃ.

ΑΔΕΛΦΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἡ Μίς Φλώρου ἀνατριχίαζεν, ὄχι τόσον διὰ τὸν ἰδικὸν τῆς κίνδυνον, ὅσον δι' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θὰ διέτρεξαν τὰ κοράσια, ὅταν διέσχίζαν τὴν φοικωδὴ αὐτὴν στρατιὰν τῶν τεράτων...

Μὲ μίαν κνηγετικὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα, ὁ Γκὺ παρετήρει προσεκτικῶς τὰς δύο ὄχθας τῆς βραχίονος τῆς φρουρῆς, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Μπαμποῦ τοὺς ὀδήγει.

Ἐξαφνα ἐν ἀπαίσιον στόμα ἀνοίγεται ὡς βάραινον πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Κάφρου, καὶ συγχρόνως ἐν ἰσχυρὸν κτύπημα οὐρᾶς ῥίπτει τὸν Γκὺ ἀνάσκελα.

Ἦτο κροκόδειλος, ἀνανήφας αἰφνης ἐκ τοῦ ληθάργου του.

Ὅταν ὁ Γκὺ ἐσηκώθη, εἶδε τὸν βραχίονα τοῦ Κάφρου νὰ χώνεται εἰς τὸ ὀλάνοικτον στόμα τοῦ κροκοδείλου. Ἦτοιμαζέτο νὰ τρέξῃ πρὸς βοήθειάν του, ὅταν, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ νέου,

Ἐίδε τὸν βραχίονα τοῦ Κάφρου νὰ χώνεται εἰς τὸ ὀλάνοικτον στόμα τοῦ κροκοδείλου. (Σελ. 132, στήλ. α')

ὁ Μπαμποῦ ἀνέσυρε τὸν βραχίονά του ἀπὸ τὰς τερατώδεις σιαγόνας, αἱ ὁποῖαι κατέπτεσαν ἀμέσως ἄλλα δὲν ἐκλείσθησαν, διότι ἡ μάχαιρα, ἐμπηχθεῖσα καθέτως εἰς τὸν φάρυγγα τοῦ θηρίου, τὰς ἠμπόδιζεν.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκόμη, τὸ ζῖον ἐσφάδασεν ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου, καὶ ἔπειτα ἔμεινεν ἀκίνητον.

Ὁ Μπαμποῦ ἐπήδησεν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο του συντρόφων, περιχαρῶν διότι διέφυγον τοὺς κινδύνους τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου περάματος.

(ἀ ν τ ε ρ ι ᾶ) τὸ ἓνα ἀπὸ πρᾶσινον μεταξὺ τῶν, τὸ ἄλλο ἀπὸ ἀπτηρην μουςελίαν μὲ τρέμουσας χρυσές.

Ἐπειτα ἐβλάβε δύο κόκκινα στρόφια (τ σ ο υ μ π ἔ δ ε ε ς), παντοῦφλες ἀπὸ μικροκινόν, ἓνα μεγάλο σάλι μὲ χρώματα κτυπητά, κρέλους καὶ βραχιόλια ἀσημένια.

Ἡ Μίς Φλώρου καὶ ὁ Γκὺ παρηκολούθουν τὰς προστοιμακσίας τοῦ Κάφρου μὲ ἀνυπομονησίαν. Ἄλλ' εἰς τὰς ἐρωτήσεις των, ὁ Μπαμποῦ ἀπήντησε μ' ἐν μεγαλοπρεπῆς «Σταθῆτε!», καὶ ἔπειτα

εἰσεχώρησεν εἰς ἓνα δάσος, μεταξύ τῶν πυκνῶν δένδρων, τὰ ἔποια μετ' ὀλίγον τον ἀπέκρυψαν.

Ἐπιτέλους ἐπανήλθε, κρατῶν μὲ τὰς δύο χεῖρας ἐν εἶδος ποτηρίου, σχηματισμένου ἀπὸ μεγάλα συκόφυλλα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέτριψε μίαν πηκτὴν ὑπόμαυρη.

Ὁ Κάφρος ἐνευσεν εἰς τὸν Γκὺ νὰ του δώσῃ τὸ χεῖρι του. Καὶ τότε βυθίσας ἐν πτερόν εἰς τὴν οὐσίαν ἐκείνην τὴν ἡμίρυστον, ἔχρησε δι' αὐτῆς τὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον ἐγένινεν ἀμέσως βαθὺ ἐλατίζου.

Ὁ Σελίσκο γνωρίζει ἀμέσως τὴ κυρία καὶ τὸ κύριο ἀπὸ τὸ Ζοννεναστράλε, εἶπε· φεύγει ἀμέσως καὶ πάρεϊ μαζί του τὸ κριτασάκια, ἢ διώξει ἀσπρους ἀπὸ τὸ χωριό... Μὰ ὁ Μπαμποῦ βάζει τὰ μούτρα τους... φορέσει ρούχα ἰνδιάνικα... ὁ Σελίσκο δὲν τοὺς γνωρίζει... ἐγὼ μάλιστα κρυμμένο ἔστὸ δάσος... ἀσπροι πᾶνε χωριὸν καὶ βροῦνε κριτασάκια.

Τὸ σχέδιον τοῦ Κάφρου ἦτο εὐφυῆς καὶ φρόνιμον.

Μετὰ τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα, τὸ πρόσωπον τοῦ Γκὺ ἐγένινεν ἀγνώριστον. Καὶ ὅταν ἐφόρεσε τὸ πρᾶσινον μεταξὺ τῶν ἀντερί, τὸ ὁποῖον ἐφθάνεν ἕως κάτω, καὶ ὅταν ἐβαλεν εἰς τὸ κεφάλι του τὸ κόκκινον στρόφιον καὶ εἰς τοὺς πόδας του τὲς παντοῦφλες, ἡ Μίς Φλώρου ἐδήλωσεν, ὅτι οὔτε ὁ κύριος Λακὼς δὲν θὰ ἀνεγνώριζε τὸν υἱὸν του, μασκαρευμένον ἔτσι...

Ἦλθεν ἡ σειρά τῆς Ἀγγλίδος.

Δι' αὐτὴν τὸ πρᾶγμα ἦτο κάπως δυσκολώτερον, διότι ἐπρόκειτο νὰ βαφοῦν καὶ τὰ μαλλιά της. Ὡς γυνήσιν Ἀγγλίσ, ἡ Μίς Φλώρου δὲν κατεδέχετο νὰ ἔχουν τὰ μαλλιά της ἄλλο χρῶμα, ἀπὸ τὸ χρῶμα τῆς καλαμίας, — ἀλλὰ τέτοια κέρμη ὀλίγον ἐταίριαζε βέβαια εἰς κρανίον ἰνδικόν.

Τὸ ἀγαθὸν πλάσμα κατέπνιγε τοὺς στεναγμούς του, ἐφ' ἔσον τὸ πτερόν ἀπλωνε, πρῶτα ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἔπειτα ἐπὶ τῶν ποδῶν της, τὸ ἀπαίσιον μίγμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσῃ ὁ Μπαμποῦ.

Ἀφ' οὗ τὰ μαλλιά της ἐγένιναν ἐβενόχροα καὶ τὸ δέρμα της ἐλατίζου. Ἡ Μίς ἐφόρεσε τὸ ἀσπρον ἀντερί μὲ τὲς χρυσῆς τρέμουσας, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κοκκίνου στρόφιου, ἐπροτιμήθη ἓνα φέσι ἀπὸ μεταξὺ τῶν ὑφασμα κεντητόν. Ἡ κίτρινες παντοῦφλες ἐτέθησαν εἰς τοὺς πόδας της, καὶ τέλος τὸ μέγalon πολὺχρωμον σάλι ἐκάλυψε κομψῶς τοὺς ἰσχνούς της ὤμους.

Μὲ τοὺς ἀργυροῦς κρίκους εἰς τὰς γυνῆς κνήμας καὶ μὲ τὰ πολλὰ βραχιόλια, ἡ Μίς Φλώρου ἀπέκτησε διαμιάς ἐξωτερικὸν τόσον ἰνδικόν, ὥστε θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Βομβάην. Τόσον εἶνε ἀληθές, ἐναντίον τῆς γνωστῆς παροιμίας, ὅτι τὸ ῥάσον κάμνει τὸν καλόγηρον!...

Ἴσως ἓνας προσεκτικὸς παρατηρητὴς θὰ ἐξεπλήσσετο βλέπων τὴν κατασκευὴν τοῦ προσώπου, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μελαγχορροῖνης αὐτῆς. Ἰνδῆς... Ἄλλα τοῦτο ἦτο μίαν ἀσήμικτος λεπτομέρεια.

— Ἄλλοίμονον!.. ἔλεγε στενοζύουσα ἡ δυστυχὴς Φλώρου· ποῖος θὰ μου τῶλεγε πῶς θὰ περπατήσω μίαν μέραν ἔστὰ δάση τῆς Ζουλουλάνδης, μεταμορφωμένη εἰς Ἰνδὴν!.. Ἄλλα καὶ νὰ μου τῶλεγε κανεὶς, θὰ το ἐπίστευα ἐγὼ!...

Προηγούμενον τοῦ Μπαμποῦ μὲ τὸ δέμα του, — τὸ ὁποῖον, ἐνοεῖται, δὲν ἠλαττώθη καθόλου κατὰ τὸν ὄγκον, — τὸ ἰνδικὸν ζεῦγος ἠκολούθει μὲ μεγάλα βήματα.

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐταξείδευον οὕτω, συναντῶντες κάποτε, εἰς τὰ στενὰ μονοπάτια τῶν δασῶν, Ζουλοῦ μὲ ὑπερήφανον ὕψος, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐβλεπον περιέργως. Ὁ Μπαμποῦ δὲ μως ἐφρόντιζε νὰ κρύπτεται, φοβούμενος μήπως ἤθελεν ἀναγνωρισθῆ.

Οἱ ταξιδιωτὰι ἀφιέρωναν ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον καιρὸν εἰς τὸν ὕπνον. Ἐπὶ ποδῶν δὲ ἐλάμβανον καὶ τὰ λιτὰ των γεύματα, ἀπὸ τὰ τροφίμα, τὰ ὁποῖα εἶχε πᾶρη μαζί του ὁ Κάφρος. Ὅσον διὰ τὰ ἐπιδέρματα, τὸ δάσος τοῖς παρεῖχεν ὠραίους καὶ ἀφθόλους καρπούς.

Περὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἡμέρας, ὁ Μπαμποῦ ἐδείξε μακρῶθεν τὸ χωριὸν Βατλαπῆ.

Καθὼς εἶχε προσυμφωνηθῆ, μόνοι οἱ δύο Ἰνδοὶ θὰ εἰσῆρχοντο εἰς αὐτό, ὁ δὲ Κάφρος θὰ τοὺς ἐπεριμένεν εἰς τὸ δάσος.

Λαβόντες ὅλας τὰς ἀναγκίας ὀδηγίας, ὁ Γκὺ καὶ ἡ Ἀγγλὶς ἀπεχωρίσθησαν τὸν πιστὸν ὑπηρέτην καὶ διηθύθησαν πρὸς τὸ χωριόν, τὸ ὁποῖον ἐκρύπτετο εἰς τὴν κοιλάδα.

Ὁ Γκὺ ἔφερε μαζί του ὀλόκληρον προμήθειαν ἀπὸ σιγάρα, μαχαιρία, περιδέραια κλπ. ἐξαχθέντα ἀπὸ τὸ πολῦτιμον δέμα.

Κτισμένον ὀπισθεν ἐνὸς βουνοῦ, περικλεισμένον ἀπὸ φρίκτην ὀλοπράσινον, τὸ Βατλαπῆ ἀποτελεῖται ἀπὸ καμμά εἰκοσαρῖα καλύβας, στρογγυλάς ὡς κυψέλαι.

Ἡ κατασκευὴ τῶν καλυβῶν τούτων εἶνε ὀλωσδιόλου πρωτογενῆς. Φυτεύου εἰς τὴν γῆν κυκλικῶς μίαν σειρὰν ἀπὸ κλάδους, τοὺς ὁποῖους κάμπτουν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἐνωθῶν ὅλοι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, διὰ νὰ σχηματισθῆ τὸ ὑποστήριγμα τῆς στέγης.

Ἐπειτα κατασκευάζουν ἓνα πλέγμα ἀπὸ κλάδους ὀριζοντίους καὶ το συνδέουν μὲ βουβρα καὶ μὲ κισσοῦς. Αὐτὸ εἶνε τὸ τοίχωμα γύρω-γύρω. Κάτω τὸ ἔδαφος εἶνε στρωμένον μὲ πυκνὴν καὶ λεπτὴν χλόην.

Αἱ κατοικίαι αὐταὶ ἀποτελοῦν ἀρκετὸν καταφύγιον κατὰ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς.

Ὅταν ἐπλησίασαν οἱ δύο ξένοι, δέκα δώδεκα πελώριοι σκύλοι ἐχύθησαν κατ' ἐπάνω των, γαυγίζοντες λυσσωδῶς.

Ὁ Γκὺ ἠμύθη γενναίως μὲ τὸ χονδρὸν μαστοῦνι, τὸ ὁποῖον ἐπρονόησε νὰ πάρῃ μαζί του. Οἱ σκύλοι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν, καὶ νὰ φέρουν ἐλευθέρων τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου.

Ὁμιλος γυναικῶν, ἐξηπλωμένων

Τὸ ἀγαθὸν πλάσμα κατέπνιγε τοὺς στεναγμούς του. (Σελ. 132, στήλ. γ')

κατὰ γῆς μὲ τὴν κοιλίαν, ἐστρεψαν τὴν κεφαλὴν πρὸς τοὺς ξένους. Ἄλλ' οἱ ἄνδρες δὲν ἐκινήθησαν καθόλου.

Καθήμενοι σιαυροπόδι, ἐκάπνιζαν τὰ σιγάρα των, ἔχοντες τὸ ἀναμμένον ἄκρον μέσα εἰς τὸ στόμα!.. Ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ καπνίσματος εἶνε ὁ μᾶλλον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ζουλοῦ, τὸν διατηροῦν δὲ ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐξευρωπαϊσμένα κέντρα τῆς Νατάλης ἢ τοῦ Ἀκρωτηρίου. Ἐπρεπε νὰ κυττάξῃ κανεὶς δύο φοράς διὰ νὰ πιστεύσῃ παρομοίαν δεξιότητα, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐνόμιζεν ὅτι αἱ γλώσσαι τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ εἶνε ἄκαυστοι!

Ὡςπιτοπλεῖστον, ἐφοροῦσαν περιζωμα δερμάτινον. Ὅλοι ὅμως εἶχαν περιδέραια καὶ βραχιόλια ἀπὸ χάνδρας ἢ ἀπὸ κοράλια.

Τὰ κοράσια καὶ αἱ νεάνιδες δὲν ἦσαν περισσότερον ἐνδεδυμένοι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Μόνον αἱ ὑπανδρὸι γυναῖκες ἐφο-

ροῦσαν ἐν σκέπασμά, τὸ ὁποῖον ἄφινε γυμνὸν τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματος.

Τὰ βρέφη, τυλιγμένα μὲ δέρματα, ἐκρέμνοντο εἰς τὴν ράχιν τῶν μητέρων των, αἱ ὁποῖαι τὰ ἐθήλαζαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμον.

Ἀπέξω ἀπὸ μίαν καλύβην, μίαν γραία μαύρη ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπιμελῶς καθρισμένον, μεγάλην ζύμην, τὴν ὁποῖαν ἐσκέπασε μὲ μεταλλινὸν δίσκον, γεμάτον ἀναμμένα κάρβουνα.

Ἦτο ὁ ἄρτος τῆς αἰκογενείας τῆς, τὸν ὁποῖον ἐφῆνε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Τὰ ἀρχαῖα ἐπιγυρίζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ,

κία έτρεξαν κ' έχώθησαν εις τας άγκυλας των μητέρων των. "Ηδη οι άνδρες εσφύριζαν τους σκύλους των και ήσαν έτοιμοι προς άμυναν.

Ο Γκυ εις μάτην προσεπάθει να τους δώση να έννοήσουν, μ' εύγλωτον παντομίμα, ότι αι διαθέσεις του ήσαν φιλικώταται. Άκίνητοι και άρρωτοι ως άγγελοι με βλέμμα κάθε άλλο παρά ευμενές.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ (Κατά τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland)

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ (Τέλος: ἴδε σελ. 126.)

«— Άμφιβαλλω, ειπεν η Λιτότης όταν ήλθεν η σειρά της.— αν εγω επέτυχα περισσότερο από τας άλλας. Έπηγα εις ένα χωρίον της Γερμανίας, όπου οι χωρικοί έμεθοῦσαν όλην την ημέραν πίνοντες ζυθον. Έκει έκατοικοῦσε και ένας άνθρωπος πολυ πεπαιδευμένος και σημαντικός, εις τον οποίον ένέπνευσα την ιδεάν να κλείση τὰ ζυθοπωλεία του χωρίου. Ένήργησε και το κατώρθωσεν. Άλλοίμονον! οι χωρικοί από την μύρραν έπεσαν εις τὸ κρασί, και τὸ αποτέλεσμα ήτο τὸ ἴδιον!»

Έπειτα έλαβε τον λόγον η Άνδρεία. «— Ακούσατε τώρα και εμέ, ειπε με όλιγωτέραν προπέσειαν της συνήθους. Η άμαξα εις την οποίαν έμβήκα, έφερε δύο περιηγητάς: ένα κύριον, αξιωματικόν του άγγλικου στρατου, και μίαν κυρίαν, την σύζυγον του. Την ημέραν εκείνην έκαμνε ψυχος, κ' εγω έτουλίχθηκα με τὸ επανωφόρι της κυρίας, ώστε όταν τὸ εφόρεσε μετ' όλιγον, εγω έμβήκα μέσα της. Δέν άργησαν να φανούν τάποτελέσματα. Πριν φθάσωμεν εις τας Άθήνας, τὸ ζεύγος έμάλωσε δύο φορές, και πάντοτε υποχωρούσε ο κύριος. Όταν μετά τινων ημερών διαμονήν εις την Ελλάδα, έπήγαμεν εις την Άγγλιαν, τὰ πράγματα έγιναν τρις χειρότερα. Η κυρία έμάλωσε με όλους τους συναδέλφους του σύζυγου της. Και όταν δέν ετιμωροῦντο σύμφωνα με την άπαίτησιν της, τότε εκείνη κατέφευγεν εις την αυτοδικίαν και τους έχειροτονοῦσε μόνη της. Ο σύζυγός της απέθανεν από την λύπην του, εκείνη δέ έγινε τόσοσ άπεχθής, ώστε κ' εγω την έσιχάθηκα και την έγκατέλειψα.

«— Ωραία! ωραία! ειπεν η Ήπιότης. Έγω τουλάχιστον έκαμα κάτι χριστιανικόν. Έπηγα μακρῶς, εις ένα τόπον της Άνατολής, όπου ο λαός υπέφερε τὰ πάνδεινα από την σκληρότητα ενός τυράννου. Η ύποταγή όμως ήτο φαινομενική, διότι υπ' αυτήν εκρύπτετο εξαμεις και άγανάκτησις φοβερά. Όλα ήσαν έτοιμα διά την επανάστασιν, και μόλις

μικρός σπινθήρ έχρειάζετο διά να έκραγῆ. Έγω τότε τί κάμνω; Άντι νάφήσω τους πατριώτας να έκτελέσουν τὸ σχέδιόν των, δέν στέκομαι ήσυχα, τρέχω από τον ένα εις τον άλλον, εμπνέω εις όλους φιλήσυχα αισθήματα, κατευαζώ τον λαόν και τον πείθω, ότι και ο σκληρότερος ζυγός εινε προτιμότερος από στάσεις και αίματοχυσίας.»

Παρά πάσαν προσδοκίαν της Ήπιότητος, αι Άρεται δέν εθαύμασαν πολυ τὸ κατώρθωμά της, και εστράφησαν προς την Μετριοφροσύνην, η οποία ώμίλησεν ως εξής:

«— Έγω έπηγα εις τας Άθήνας μήπως εύρω πουθενά καμμίαν θέσιν. Άλλά που! Τρεις μήνας έγύριζα εδώ κ' έκει άστεγος. Αι κυριαί της άριστοκρατίας έχομαι ομοιωσαν κ' έλεγαν, ότι πρώτην φοράν απήγγησαν τόσοσ σχολαστικήν δεσποινίδα. Φαντασθήτε ότι καθήγησα να ζητήσω θέσιν μεταξυ των υπηρετριών. Άλλά μη νομίσετε, ότι με αυτάς υπήρξα εύτυχεστέρα. Όσαι υπηρετούσαν εις πλούσια σπιτία, ουδέποτε είχαν άκούσῃ τὸ όνομα Μετριοφροσύνης. Μία μόνον, που ειχεν έλλη έσχάτως από την Άνδρον, με υπεδέχθη με κάποια ευγένειαν, αλλά και αυτή, πριν συνειθίσῃ τας οικιακάς έργασίας, συνειθισε να ζῆ χωρίς εμέ, και μ' έδιωξεν ως βάρος περιττόν... Άπεφάσισα με λύπην μου να έγκαταλείψω τὸ ωραϊον φύλον, έπιζουσα ότι θα εύρισκα τὸ ισχυρόν πλέον φιλόξενον. Αι προσδοκίαι μου δέν διεψεύσθησαν. Ένας νέος βουλευτής, εύμέστατος και πολυμαθής, μ' έδέχθη με μεγάλην ευμένειαν. Μόνον μίαν αντίπαλον ηύρα εις αυτόν: την Φιλσοφία ν. Και αι δύο μας είχαμεν την άπαίτησιν να τον διευθύνωμεν. Οσάκις, παραδείγματος χάριν, η Φιλοδοξία τον προέτρπε να συγγράψῃ τίποτε, εγω άμέσως τον έπειθα ότι αυτό που θα έγγραφε δέν θα ήτο άξιον δημοσιεύσεως. Όταν έλάμβανε τον λόγον εις την Βουλήν, του ένέννεα τόσοσ πολυ την ιδεάν ότι ήτο άνίκανος, ώστε έχανε την σειράν του λόγου και έσιώπα. Εις τὸ τέλος τον έκαμα ναποθαρρυνθῆ και ναπογοητευθῆ τόσοσ, ώστε άπεφάσισε να ιδιωτεύσῃ, άφίγων τὸ πολιτικόν στάδιον δι' άλλους καλλιτέρους. Και διά να λησμονῆ την πικρίαν της άποτυχίας του, ήρξισεν ο δυστυχής να μεθῆ.»

Άφ' ου έτελείωσεν η Μετριοφροσύνη την διήγησιν της, όλαι αι άρεται εκύταξαν τον Πρόνοιαν, περιμένουσαι και των ίδιων της περιπετειών την εξιστόρησιν. Ηλιπίζαν, ότι αυτή τουλάχιστον ήθελε τας ίκανοποιήσῃ. «— Έγω λοιπόν, ειπεν η Πρόνοια, έμεινα εις τὸ Φάληρον όλιγον καιρόν και έπειτα έπηγα εις τὸ Άγιον Όρος, όπου έγινε σύντροφος ενός έρημίτου. Τον έδίδαξα να μην παραδράζῃ τὰ κου-

κιά του, να μην άφίγη ανοικτήν την θυραν του όταν βρέχη, και άλλα παρόμοια βλέπετε λοιπόν ότι εγω δέν έπροξένησα κανέν καλόν, άλλ' ούτε και κανέν κακόν. Μακρῶς από κάθε πειρασμόν, δέν μου έδόθη άφορμή να το κάμω. Τελος πάντων, αδελφαί μου, πρέπει να έχωμεν υπ' όψει μας ότι αι περιστάσεις εινε τὸ πᾶν. Έάν η Οικονομία παρεδείγματος χάριν, έκατοικοῦσε με τὸν λοχαγόν άντι της Γεννηκοῦδωρής, και αν εις την άνατολήν επήγγησεν η Άνδρεία άντι της Ήπιότητος, πόσα κακά δέν ήθελον προληφθῆ! Έννοῶ ότι η άξία μας ελαττοῦται, όταν δέν εύρισκώμεθα καθεμία εις την πρέπουσαν θέσιν: διότι τότε, εν φ εἴμεθα Άρεται, καταντῶμεν Κακίαι. Αι περιστάσεις πρέπει να μας εινε ευνοϊκαί και σύμφωνοι με τον χαρακτήρα μας: διαφορετικῶς η άξία μας χάνεται έντελῶς, όταν η Σοφία δέν κυβερνᾷ τὰ βήματα και τας διαθέσεις μας.»

(Διασκευῆ κατά τὸ άγγλικὸν τοῦ λόρδου Lytton.) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Γωνία. Άπλοῦν παράδειγμα Γωνίας, με την πρότασιν και με την λύσιν της, εινε αρκετόν να σας δώση σαφεστάτην ιδεάν περι της κατασκευῆς του Σχηματος τούτου.

- + ★ ★ ★ ★ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
★ + ★ ★ ★ = Πόλις τῆς Τουρκίας.
★ + ★ ★ = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
★ + ★ ★ ★ = Χώρα τῆς Ελλάδος.
+ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαία πόλις.

Οι σταυροί αποτελοῦν αρχαίον Βασιλεῖα.
Λύσις:
Μ Η Δ Ο Σ
Α Ι Ν Ο Σ
Δ Α Ν Ι Α
Δ Ω Ρ Ι Σ
Σ Ο Υ Σ Α

Άσπῆρ.— Τέσσαρες λέξεις, αποτελούμεναι από τον αυτόν αριθμόν στοιχείων και έχουσαι τὸ μεσαίον στοιχείον κοινόν, ώστε να συνδέωνται άστεροειδῶς. Εις τὸ Σχημα γράφεται πάντοτε τὸ κοινόν τούτου στοιχείον, ορίζονται δέ ως συνήθως αι διά της άντικαταστάσεως των άστερισκων σχηματιζόμεναι λέξεις, καθέτως, ορίζοντως και διαγωνίως. Παράδειγμα:

- ★ ★ ★ Λύσις: Κ Ι Ν
★ ★ ★ Ι Ω Ν
★ ★ Σ ★ ★ Ι Α Σ Ω Ν
★ ★ ★ Σ Η Σ
★ ★ ★ Α Φ Α

Δικτυωτόν.— Όπως εις τὸ Κυβόλεξον, και εις τὸ Δικτυωτόν αναγινώσκονται αι αυταί λέξεις καθέτως και οριζοντίως. Με την διαφοράν μόνον, ότι τούτο δέν αποτελείται από τόσοσ λέξεις όσα εινε τὰ στοιχεῖα έκάστης λέξεως: άλλ' αν τὰ στοιχεῖα έκάστης λέξεως εινε επτά, αι λέξεις θα εινε μόνον τέσσαρες, διότι αφίνονται εν τῷ μεταξυ κενά προς σχηματισμόν του δικτύου.

Ζητούνται, παραδείγματος χάριν, τέσσαρες λέξεις, και εκ του όρισμοῦ των έννοοῦμεν, ότι εινε αι λέξεις: Σιθρία, Βάδισμα, Ρασάνη, Άνάθημα. Αυται συμπλέκονται εις δικτυωτόν ως εξής:

Σ Ι Β Η Ρ Ι Α
Ι Α Α Ν
Β Α Δ Ι Σ Μ Α
Η Ι Τ Θ
Ρ Α Σ Τ Ω Ν Η
Ι Μ Ν Μ
Α Ν Α Θ Η Μ Α

Διάφορα Σχήματα.— Έκτός των άνωτέρω, έχομεν εν χρήσει πολλά και διάφορα άλλα σχήματα, εις τὰ όποια αι λέξεις συνδέονται μεταξυ των δι' ενός ή περισσοτέρων κοινών στοιχείων, και αποτελοῦν άπλῶς τὸ περιγραμματοῦ σχήματος, τὸ όποϊον ζωγραφίζομεν πάντοτε δι' άστερισκων, στεγμών, σταυρῶν κτλ. Ταῦτα εινε ο Σταυρός, τὸ άπλοῦν Τρίγωνον, τὸ άπλοῦν Τετράγωνον, τὸ Τραπεζίον, η Μαϊανόρος, τὸ Ψαροκόκκαλον, η Κλίμαξ, η Σημαία, οι Κρίκος, τὸ Κάθισμα, τὸ Βέλος, και δια όσα επενόησεν εἰς τώρα η θά επινοήσῃ η γόνιμος φαντασία των Συνθετών. Έχομεν ακόμα και σύνθετα Σχήματα, οϊον Τετράγωνον μετὰ Σταυροῦ, Κυβόλεξον μετὰ Διαγωνίων, Πυραμίδα μετὰ Τρίγωνον κ. κ. Άλλά θα ήτο περιττῆ πολυλογία να κάμωμεν λόγον δι' εν έκαστον εκ αυτών. Άλλως τε έκείνος, ο όποϊος γνωρίζει τούς κινῶνας των κυριωτέρων, — όσα ειπα δηλαδή εως τώρα, — λύει και σχηματίζει ευκολοτάτα οϊονδήποτε σχημα θέλει.

Μόνον διά τὸ άπλοῦν Τρίγωνον και διά τον Σταυρόν θα σημειώσω τούτο: Άντι να όρίζωμεν τὰ λέξεις των Σχημάτων τούτων, ένιοτε δίδομεν μόνον τὰ στοιχεῖα τὰ όποια τας σχηματιζοῦν. Παράδειγμα:

«Διά των στοιχείων ΑΑΓΙΜΝΣΩΩ να σχηματισθῆ Τρίγωνον.» Και: «Διά των στοιχείων ΑΒΙΜΜΜΝΣΦΩ να σχηματισθῆ Σταυρός.» Αι λύσεις εινε:

Σ Ω Μ Α Μ Ε
Ι Γ Α Μ Μ Ω Ν
Ω Α Φ
Ν Ι Σ

Ός βλέπετε τὰ στοιχεῖα γράφονται εις την πρότασιν κατά την αλφαριθμητικὴν των σειράν. (Έπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό θεός του Σκανδαλιάρη τον έρωτά:
— Έ' πῶς πάγει η φωτογραφική; Έμαθες να φωτογραφῆς;
— Τώρα αρχίζω να μαθαίνω, και γι' αυτό φωτογραφῶ μόνον μικρά παιδιά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Θερμοπύλαι (Α. Θ. Σ.) αυτό τὸ ψευδώνυμον σου έγκρινά και σε δέχομαι μετα πάσης χαράς. Έλαθά την συνδρομήν σου και είδα ότι εκπράττες 40 λεπτά διά τὰ Ταχυδρομικά της έπιστολής σου. Άδικον αυτό, διότι τὰ έξοδα της άποστολής δέν πρέπει να επιβαρύνουν έμέ. Άχ, τί μου κάμουν μερικά παιδιά, που δέν διαβάζουν τον «Όδηγόν του Συνδρομητοῦ»! Με βάζουν εις τον κόπον να επαναλαμβάνω τὰ ἴδια εις κάθε φύλλον, δηλαδή ότι δέν δέχομαι Άσκήσεις παρά μόνον όταν προκηρυχθῆ Διαγωνισμός προς Σύνθεσιν Άσκήσεων, και ότι αυταί που δημοσιεύονται φέτος εινε αι έγκριθείσαι εις τον τελευταίον Διαγωνισμόν. Λυπούμαι πολυ, αγαπητέ μου Γεώργιε Δ. Κατερινόπουλε, που δέν θα ήμπορέσω να σ' εύχαριστήσω, μ' διην την επιθυμία που είχα' άλλά δέν πταίω εγω.

Όχι, Έλλεις των Δυστυχῶν, η λύσις της υπ' αριθ. 56 Άσκήσεως δέν ήμπορούσε να εινε «ό άνθρωπος» διότι ο άνθρωπος δέν εινε ζῶον. Θα μου ειπῆς πως ότι εινε ζῶον λογικόν και, άλλα τότε η έρώτησις δέν θα ειχε τὸν λόγον της' θα ήτο εκ εκείνων αι όποιαί λύνονται άμέσως: τὸ πολυ-πολυ θα ειχε θέσιν ως « Άπροσδόκητον »
Ά. σὺ ήσουν, Κορινθιακὸν Κῆμα [Ε], που μου έκαμε την Πρωταριδιαν με τὰ παράπονα; Κ' εγω ένόμισα ότι ήτο καμμιά κατεργαρούλα, εν ὡ ήτο ένας... κατεργαράκος. Και του χρόνου. Πολυ μου ήρσεν η έπιστολή σου διά τὰ Άγια Πάθη καθώς και τὸ ποιήμα σου « Στὰ δάση »:

Στὰ δάση περπατῶ
Και τήνοσθαίκα λένε
Τραγοῦδι σιγαλό.
Και πάλι μουλαῖνε...

Πραγματικῶς, Λουλοδὶ τῆς Καρδιάς [ΕΕ] σου άξίζουν δύο Εῦσημα διά την θαυρασίαν αυτήν καλλιγραφίαν. Καλέ σὺ γίνεσαι καλλιγράφος πρώτος τάξεως! — Εις έκαστον τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρέπει να εσωκλείης γραμματόσημον τριῶν millimes. (Άς τὸ λάβουν υπ' όψει και όσοι άλλοι μεταχειρίζονται αϊγυπτιακὸν γραμματόσημον.)

Η Άδρα τῆς Κερκύρας, — η όποια μου γράφει πάλιν χίλια δύο ωραία, — συνιστᾷ θερμῶς εις την εύπλαγχίαν των εύπόρων φίλων μου και μίαν Άλλην πτωχὴν άλλ' επιμελεστάτην μαθήτριά, θα εινε ευγνώμων προς δυντα ηβελὲ την έγγραφῆ.

Μου ήρσε πολυ η έπιστολή σου, Άθανάσιε Ψαλιδά. Ἰδική σου ήτο εκείνη η διαφανής κάρτα, που παριστάνει τὸ Τροκαδερῶ φωτογυμένον; Πολυ εύμορρη και σ' εύχαριστῶ. Άλλ' είχες λησμονήσῃ να βάλης τήνομά σου, και το έμάτευσα μόνον από τον γραφικόν χαρακτήρα. Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας, δεκτόν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Δέν άμφιβάλλω ότι γράφεις όσα αισθάνεσαι. Αι προτάσεις σου θα δημοσιευθοῦν εις τὸ προσεχές.

Φαντάζομαι την χαράν σου, Θεσσαλικῆ Γάκινθε, που έκέρτισες εν ποδήλατον τόσοσ ωραϊόν. Νά το χαρῆς. Άσπάζομαι και την άγχαπτην Γαλιάντραν, της όποιας η πρότασις θα δημοσιευθῆ εις τὸ προσεχές.
Δάδια, αυτό τὸ ψευδώνυμον σου εκλέγω προς άντικατάστασιν του παλαιου. Όχι, ποτέ αι έπιστολαί σου δέν μου έδωσαν άφορμήν παρράπονον εινε πάντοτε καθὼς πρέπει.
Μη με λησμονῆει [Ε] διά την ωραϊαν έπιστολήν. Σὲ συλλυποῦμαι διά τὸν θάνατον του πάππου σου. Διά τὸ άλλο που μου γράφεις, αλήθεια τὸ είχα λησμονήσῃ από τας πολλὰς μου έργασίας.

Έμαθα τὸ δυστύχημά σας, Αμαρυλλίς, και δέν φαντάζεσαι πόσον μ' ελύπησε. Με μεγάλην ευχαριστήσιν θα σε ἴδω εις τὸ Γραφεϊόν, όταν επιστρέψῃ εις τας Άθήνας.

Πρό καιρού, — μου γράφει η Άθνα Καροαλικήν Άκτίνα, η όποια, λέγει, εινε και κουμπάρα του — ο Νέμος ζητεῖ άλληλογραφίαν με τὸ Ναυτοπουλο τοῦ Νείλου — η Δάδια ασπάζεται τας εσωτερικάς του Άροακείου Πατρῶν — η Αμαρυλλίς ασπάζεται την Χιονοσκεπῆ Δίρρην και θά της γράψῃ τότε θά περάσῃ από την Χαλκίδα, δια να υπάγῃ εις κίαν σας και συγγρήνας τόσοσ ωφέλιμον! — Έγω τότε τὸ είπα τὰ ρέστα, του έδειξα μάλιστα τότε τον περιουσίον τόμον σου, τον όποϊον μου έζητησε προς άνάγνωσιν και του τον έδωσα. Χθές άκριβῶς ήλθε πάλιν δια να μου φέρῃ τον τόμον. Μα εινε άδύνατον, Διάπλασις μου, να σου περιγράψω τον ένθουστασμόν του! — Η ευχαριστήσιν θα σε ἴδω εις τὸ Γραφεϊόν, όταν επιστρέψῃ εις τας Άθήνας.
Πρό καιρού, — μου γράφει η Άθνα Καροαλικήν Άκτίνα, η όποια, λέγει, εινε και κουμπάρα του — ο Νέμος ζητεῖ άλληλογραφίαν με τὸ Ναυτοπουλο τοῦ Νείλου — η Δάδια ασπάζεται τας εσωτερικάς του Άροακείου Πατρῶν — η Αμαρυλλίς ασπάζεται την Χιονοσκεπῆ Δίρρην και θά της γράψῃ τότε θά περάσῃ από την Χαλκίδα, δια να υπάγῃ εις κίαν σας και συγγρήνας τόσοσ ωφέλιμον! — Έγω τότε τὸ είπα τὰ ρέστα, του έδειξα μάλιστα τότε τον περιουσίον τόμον σου, τον όποϊον μου έζητησε προς άνάγνωσιν και του τον έδωσα. Χθές άκριβῶς ήλθε πάλιν δια να μου φέρῃ τον τόμον. Μα εινε άδύνατον, Διάπλασις μου, να σου περιγράψω τον ένθουστασμόν του! — Η ευχαριστήσιν θα σε ἴδω εις τὸ Γραφεϊόν, όταν επιστρέψῃ εις τας Άθήνας.
Πρό καιρού, — μου γράφει η Άθνα Καροαλικήν Άκτίνα, η όποια, λέγει, εινε και κουμπάρα του — ο Νέμος ζητεῖ άλληλογραφίαν με τὸ Ναυτοπουλο τοῦ Νείλου — η Δάδια ασπάζεται τας εσωτερικάς του Άροακείου Πατρῶν — η Αμαρυλλίς ασπάζεται την Χιονοσκεπῆ Δίρρην και θά της γράψῃ τότε θά περάσῃ από την Χαλκίδα, δια να υπάγῃ εις κίαν σας και συγγρήνας τόσοσ ωφέλιμον! — Έγω τότε τὸ είπα τὰ ρέστα, του έδειξα μάλιστα τότε τον περιουσίον τόμον σου, τον όποϊον μου έζητησε προς άνάγνωσιν και του τον έδωσα. Χθές άκριβῶς ήλθε πάλιν δια να μου φέρῃ τον τόμον. Μα εινε άδύνατον, Διάπλασις μου, να σου περιγράψω τον ένθουστασμόν του! — Η ευχαριστήσιν θα σε ἴδω εις τὸ Γραφεϊόν, όταν επιστρέψῃ εις τας Άθήνας.

όλα, όλα του ήρσεν φαντάσει ότι άνέγνωσε και τον «Λαχανάκη» και τον ήρσεν εύφύστατον.»

Κάθε άλλο παρὰ την έπιστολήν σου, Απόγορε τοῦ Νέστορος, ειχεν υπ' όψει του ο κ. Φαίδων, όταν έγγραφε περι έπιστολογραφίας. Τὸν ήρώτησα και μου ειπεν ότι η έπιστολή σου ήτο πολυ εύπρεπής, σκοπεῖται δέ να σου άπαντήσῃ.

Δέν ειμπορεῖ να υπάρῃ μελαγχολία χωρίς αίτιον. Άγγελε Άδεργινέ! Πιθάνον κάποτε να λαθάρῃ, άλλα πάντοτε υπάρχει. Έπειδή δέ συνήθως τὰ παιδιά δέν έχουν αίτιας να μελαγχολοῦν, δι' αυτό έγγραφα άλλοτε εις την Μόρσιν ότι η παιδική μελαγχολία μου φαίνεται παραξενη.

Έυρεις τι να κάμνης, Ζιζάνιον Γυμνασίου; Όταν στέλλῃς τετράδιον, να βάλης μέσα ένα χαρτάκι, — τὸ μπλιέτο σου π: χ: — και να γράφῃς εις τὸν μεθ' σου δι, δια να έχω τόπον, θα κατάργῃσῃ ποτέ τὰ Νηπιακά Άναγνώσματα τὰ όποια διασκεδάζουν τίσες χιλιάδες παιδικία! Άναυρε (Ν. Α.) δεκτόν τὸ ψευδώνυμον σου και χαίρω πολυ που αρχίζομεν άλληλογραφίαν. Άγγελίαν σου έστειλα. Ο Όδηγός εινε τυπωμένος εις τὸ 1^{ον} φυλλάδιον του έτους τούτου. Χαλκιδεῦ Διμοκροτῶρε, δεκτὴν άρ' ου το θελῃς τόσοσ. Έλαθα την φωτογραφίαν της αδελφῆς σου και την εύχαριστῶ πολυ.

Με άπεχμίσεις, Τσιγγαρέλα [ΕΕ] διά την μακρὰν σιωπήν σου η ωραία αυτή έπιστολή. Όχι, ούτε διά τον Λώρη Μαρμαρίτην δέν ειμπορεῖ να γίνῃ εξαίρεσις εις τας προτάσεις των Μ. Μυστικῶν, αι όποια δημοσιεύονται πάντοτε από ψευδώνυμον προς ψευδώνυμον. — Τὸ άκούεις και σὺ, Άθακόμυ, που προτείνεις άλληλογραφίαν με τήνομά σου; Όσον διά τας πληροφορίας σου, δέν τας δημοσιεύω, διότι πολλοί γνωρίζουν τὰ ψευδώνυμα πολλῶν, και φαντάσου τί θα είνετο.

Άσπασμοί, Πληροφορίαι: — τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα ασπάζεται τὸ Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου και τον Σεμιτευμένον Σιωπέα, έρωτᾷ δέ την Άδραν τῆς Κερκύρας είν λαμπρὸν μέρος εις τὸν Διαγωνισμόν των Λύσεων — η Άδρα τῆς Κερκύρας ασπάζεται την Τυφλόμυραν, και την συγχάει δια τὰ ωραία άπαντήσεις των Μ. Μυστικῶν της: — η Μοστηριώδης Φίσις στέλλει ένα γλυκὸ φίλ εις τας φίλας της Άδραν τῆς Κερκύρας, Έρμηΐτιδα και Κοπηλάτιδα Κέθρον — τὸ Έδσομον Άρβος ασπάζεται την Έρμηΐτιδα, και την πληροφορορεῖ ότι τον Αύγουστον θα υπάγῃ εις Κρήτην — η Ροδοστεφανομένη Άνοικίς ζητεῖ άλληλογραφίαν με την Νεράϊδαν των Σπευτοῶν — τὸ Κῆμα τοῦ Δουναβῆος πληροφορορεῖ τους φίλους μου ότι νομιμάζεται Έλένη Σακελλαροπούλου, και ότι ήλλαξε ψευδώνυμον — ο Θεσσαλικὸς Τάκινθος χαίρετᾷ την Θεσσαλικήν Άκτίνα, η όποια, λέγει, εινε και κουμπάρα του — ο Νέμος ζητεῖ άλληλογραφίαν με τὸ Ναυτοπουλο τοῦ Νείλου — η Δάδια ασπάζεται τας εσωτερικάς του Άροακείου Πατρῶν — η Αμαρυλλίς ασπάζεται την Χιονοσκεπῆ Δίρρην και θά της γράψῃ τότε θά περάσῃ από την Χαλκίδα, δια να υπάγῃ εις κίαν σας και συγγρήνας τόσοσ ωφέλιμον! — Έγω τότε τὸ είπα τὰ ρέστα, του έδειξα μάλιστα τότε τον περιουσίον τόμον σου, τον όποϊον μου έζητησε προς άνάγνωσιν και του τον έδωσα. Χθές άκριβῶς ήλθε πάλιν δια να μου φέρῃ τον τόμον. Μα εινε άδύνατον, Διάπλασις μου, να σου περιγράψω τον ένθουστασμόν του! — Η ευχαριστήσιν θα σε ἴδω εις τὸ Γραφεϊόν, όταν επιστρέψῃ εις τας Άθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀποστολὰς ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καντεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 4 Μαΐου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 18

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ἐν τούτοις, ἡ ἀγέλη αὐτῆ τῶν πιθήκων, ἡ ὁποία ἐνεφανίσθη μετὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας, ἐξηφανίσθη περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ἐν ᾧ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ Κάμης καὶ ὁ Λάγγας ἐβάδιζαν κατὰ μῆκος ἀρκετὰ εὐρείας ἀτραποῦ, ἡ ὁποία ἐξετείνετο εἰς διάστημα πολλῶν χιλιομέτρων.

Ἄν ἐπρεπε νὰ εἶνε κάπως εὐχαριστήμενοι ἀπὸ τὴν εὐκολίαν τοῦ εὐβάτου τούτου δρόμου, ἐπρεπε ὅμως νὰ φοβῶνται καὶ τὴν συνάντησιν τῶν ζῴων, τὰ ἑποῖα βεβαίως τον εἶχαν σχηματίσει.

Ἦσαν δύο ρινόκεροι, τῶν ὁποίων ὁ παρτεταμένος μυκηθμὸς ἠκούσθη ὀλίγον πρό τῆς τετάρτης ὥρας, ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως.

Ὁ Κάμης ἐνόησεν ἀμέσως περὶ τίνος πρόκειται, καὶ ἐνευσεν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ σταματήσουν.

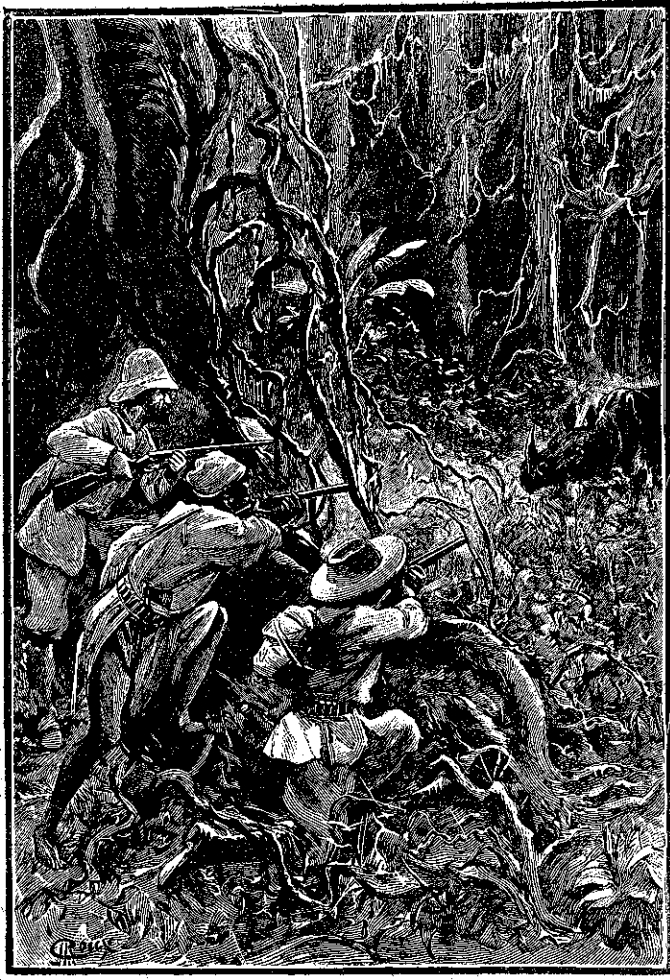
Κατὰ ζῶα αὐτοὶ οἱ ρινόκεροι!... εἶπεν ἀναλαμπάνων τὴν καραμβίναν, ἡ ὁποία ἐκρέματο ἕως τώρα ἀπὸ τὸν ὤμον του.

Ποῦ κακά, ὑπέλαθεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ἕμως τὰ ζῶα αὐτὰ εἶνε φυτοφάγα...

Ἄλλὰ καθόλου ἡμέρα, προσέθεσεν ὁ Κάμης.

Τί θὰ κάμωμεν τώρα; ἠρώτησεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ περάσωμεν χωρὶς νὰ μάς ἰδοῦν, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης, ἢ τουλάχιστον νὰ κρυφθοῦμεν ἕως νὰ περάσουν αὐτοί... εἶνε πιθανόν νὰ μὴ μάς ἰδοῦν... Ὅπως δὲποτε, ἂς εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ πυροβολήσωμεν, διότι, ἂν μάς ἀνακαλύψουν, θὰ μάς ριχθοῦν... Ἐπεθεωρήθησαν αἱ καραμβί-

Ἐπιτήρησεν εἰς πυροβολισμὸν, ἔπειτα δεύτερος, ἔπειτα καὶ τρίτος. (Σελ. 137, στήλ. γ')

τὴν ἐπιστολὴν μίᾳ φίλῃ της:— ἡ Τσιγγαρέλλα ἀσπάζεται τὴν Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ— τὸ Λευκὸν Κρίνον πληροφασεὶ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον διὰ τὸν γυμνασιῶν προσωπικῶς, τοῦ εὐχεται δὲ ἔτι πολλὰ καὶ εὐτυχῆ διὰ τὰ γενεθλῖά του:— ὁ Κουασιμόδος χαίρεται τὴν Ἀθρὰν τῆς Κερκύρας, τὴν ὁποῖαν γνωρίζει καλῶς— ὁ Ρόδιος Δόκιμος μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ εἶπῃ τὸνομά του εἰς τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης.— Αἱ διπλαῖ καὶ τριπλαῖ μερικῶν παρελείφθησαν ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν: τὸ Νευροπάστον μετὰ τὸν Γρανικὸν καὶ Κελτικόν.— ὁ Μικρὸς Μυθιστὸς μετὰ τὴν Καταραμύλλον, Κελτικόν, Ἀνεμόνιον τῶν Πατησίων, Χρυσὸ Φαράκι καὶ Ἀγρὸ Μενεξεδάκι.— ὁ Ἀ. Α. Χ. Ἄν μετὰ τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν καὶ Ἰδανικὴν Γλυκίστρα.— ἡ Ἐσπερινὴ Ἀθρὰ μετὰ τὸ Ναυτοπούλον τοῦ Νείλου.— ὁ Καλοθερμῶδες Γάτος μετὰ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον, Ζιζάνιον Ἀρακίου καὶ Ζιζάνιον τῆς Γεϊτόνιᾶς.— ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετὰ τὸν Λιακὸν Κρίνον, Λιακὴν Βραδύαν, Λιασοπούλαν, Λιακὴν Πανοσέλιον καὶ Σπηλαιὸν Δοξαπατῆ.— ἡ Μικρὰ Ἀμαζών μετὰ τὴν Λιονοσκεπὴ Ἀθρὰν, Ἀθρὰν τῆς Κερκύρας, Ἐθνετὴν Καρδίαν, Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν καὶ Μὴ μετὰ τὴν Ἰσημερινὴν.— ἡ Νεράϊδα τῶν Σπεσιῶν μετὰ τὴν Ἰδανικὴν Γλυκίστρα.— τὸ Λευκὸν Κρίνον μετὰ τὴν Διονυσιαδα Πηγὴν, Τράταν τοῦ Ἑβρίπου, Ροδόχρον Βιολέτταν καὶ Ἐρυθρὸν Νέφρον.— τὸ Ἐβρινὸν Ἀρωμα μετὰ τὴν Τραυγιάσαν, Ψευδοκίχρον, Κρητικὴν Σημιαίαν, Φουγάρον τῆς Ἐθνετίας καὶ Ἀ. Α. Α. τῶν Πατησίων.— ἡ Ὀρειοπέδιλος Ψυχὴ μετὰ τὸ Κωφοκίον Ἀγρὸν, Βίκτωρα Ὀγγῶ, Ἀστροφῶρον τοῦ Αἰῶς, Σπάθην τοῦ Ἀρτανιᾶ καὶ Καντικὸν Ἠλίον.— ὁ Νάν-Ἀγγ μετὰ τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν, Μόνωσιν καὶ Βιγίαν.— ἡ Κωπηλατικὴ Κύβητος μετὰ τὴν Αἰγυπτιακὴν Ἀθρὰν, Ἐρυθροῦν Σταυρὸν, Ἴον τοῦ Ἀγροῦ, Κόκκινον Καπελάκι καὶ Μὴ μου Ἀπτόν.— ἡ Μόνωσις μετὰ τὴν Ἀμεθάλτην Καρδίαν, Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα, Λιονοσκεπὴ Ἀθρὰν, Ἐθνομίον Ἀνθος καὶ Σιωπηλὴν Νύκτα.— τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα μετὰ τὴν Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα, Μικρὰν Ἀρθοδέσμην, Πεπρωμένον Ἀγγελοῦ Ἀδεργινὸν καὶ Ἀτίθασον.— ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλὴ μετὰ τὴν Κελαδίστραν.— ἡ Ἀθρὰ τῆς Κερκύρας μετὰ τὸν Ναυτοπαίδα, Κελτικόν, Ὀβελισκὸν τῆς Κλεοπάρας, Ἐπακατέργαρον Σάμιον καὶ Νάν-Ἀγγ.— τὸ Σοδρα-Φέρτα μετὰ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Ἀγρὸ Μενεξεδάκι, Σεμνὴν Κόρην καὶ Στραβοδύλον.— τὸ Λουλοῦ διὰ τῆς Καρδίας μετὰ τὴν Τράταν τοῦ Ἑβρίπου, Ροδόχρον Βιολέτταν, Ζῆταν ἢ Ἐλλάς, Ἐσπεριαν Ἀθρὰν καὶ Μικρὰν Βιολιστριαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀρθισμένη Ἀμυγδαλίαν (ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ τιμῆται τὸ ἀρκίον της ψευδώνυμον) νὰ της ζήσει τὸ ἀδελφάκι: Ἐρυθρὸν Νέφρον ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὀρασιότατην περιγραφὴν τοῦ Κοιμητηρίου, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μετὰ τὸν νυκτοφίλιον) Σοδρα-Φέρτα, Βολιώτικο Κρασί (ἔχει καλῶς ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἐκ τῶν Π. Πνευμάτων ποῦ μου στέλλεις εἶνε πολὺ γνωστά) Μυστηριώδη Φύσιν (ἐλήθη καὶ εὐχαριστῶ πολὺ φίλησέ μου τὰ ἐξαδελφάκια σου) Θεσσαλικὴν Ἀκίτταν, Κρητικὸν Ἠέλαγον (ἔστειλε) Λευκὴν Μαργαρίταν (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὀραίαν κάρταν) Μολὸν Λαβὴ (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ, ἔστειλε) Τριφύλι (αἱ λύσεις δεκταί) Φιλέρμιον Ρόδον (ἔστειλε) Πρόδικον τὸν Ἰῶν (αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικὰ, ἀλλὰ περὶ τῆς λήψεως των δὲν ἀπαντῶ) Κόρην τῆς Σιγώπης (ἀληθῶς ἀνέστη! εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὀραίαν κάρταν) Πικραμένην Καρδούλαν

(σοῦ ἀντέγραφα κατὰ χαρὰν) Μεμφίδα (εὐχαριστῶ πολὺ ἡ κάρτα σου ἀπὸ τὰς κομποτέρας τοῦ Ἑλλάδα) Ἐθνομίον Ἀνθος, Ροδόχρον Ἀμυγδαλίαν, Ἀνοίξιν (ἦθελα νὰ ξέμενα τί σε ἀπασχολεῖ εὐχαριστότερον: τὰ μαθήματα ἢ ἡ μικρὰ ἀνεφούλα; ἀλλ' αὐτὸ πιά εἶνε μεγάλο μυστικόν, καὶ δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ το φανερώσω) Κόκκινη Ἐθνομίον (ὅλοι αὐτοὶ εἶνε ἀκόμη συνδραμηταί, ὥστε εἰμπορεῖ νὰ τοὺς στείλῃς τετράδια βεβαίως ἢμπορεῖ νὰ βάλῃς πέντε τετρ. εἰς ἕνα φακέλλον, ἐπικόλλων τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον) Λευκὸν Ἐβρινὸν (σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν τόμον τοῦ 1898, ὁ ὁποῖος θὰ σου ἀρέσῃ ἀκόμη περισσότερο) Νέφρον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὀραίαν περιγραφὴν τὰ δέοντα ἐκ μέρους μου πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἀδελφόν σου) Γ. Ν. Φαρμακί-δην (βραβεῖον ἔστειλε) Ἀκατερίνην Γ. Χάλλα (ἔστειλε ἐκ νέου) Ἀνατέλλοντα Ἀστέρην (χαίρω ποῦ ἔλαβες μέρος καὶ σὺ εἰς τὴν ὀραίαν αὐτὴν ἐκδρομὴν τοῦ Μεσολογγίου [Ε] διὰ τὴν καλλιγραφίαν) Παριστιανὸν ([Ε] δι' ἑκατὸν ὀραία μου γράφει περὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων) Ἀταβέριον Ρόδον ([ΕΕΕΕ] ἀπὸ αὐτὰ πλεονένοισι πόσον μοῦ ἤρασαν ἡ περιγραφή τῆς ἀρχαιολογικῆς σὰς ἐκδρομῆς) Ἀνταν Νάσσου (ἐγκαρδίου εὐχὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὀραίαν κάρταν) Μαυρὴν Προσωπιδόφρον (ἡ Κική εἶνε μία ἀπὸ τὰς μικροτέρας ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανία θὰ μ' ἐρωτήσῃ: καὶ ποῖς εἶνε ὁ Ἀνανίας; ὁ χαριτωμένος ψυχολογὸς μου...) Μικρὸν Βιολιστριαν (ἀνταλλαγὴ δὲν ἐπιτρέπεται παρὰ μόνον μετὰ ψευδώνυμον) ἔγιναν κατὰ τὰ ματάκια; ἡ Κόκκινος Ἀσμα (αἱ λύσεις δεκταί) ἐγέλασα ἀρκετὰ μετὰ τὰς ἀγγελλίας τῶν μαθητικῶν περιοδικῶν ἂν τὰς εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ κ. Φαίδων θταν ἔγραφε διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, θὰ ἐστὶν καλὰ τὴν ἐπιστολήν του) Ἐπηρεσάρον Ἰαπέα (ἔστειλε) Ἀροσούλαν τῆς Ὀσσης (εὐγε, σύντομη καὶ καλογραμμένη ἡ ἐπιστολή σου) Ἐλπίδα Κόσμου (ἔστειλε ἐκ νέου ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 246) Παιμόλιον Κόκκινον (θὰ το ἀναγγέλω διὰ τοῦ φύλλου καὶ θὰ το ἰδῆς ἐγκλίως) Διονυσιαδα Πηγὴν (αὐτὸ δὲν γίνεταί) σὺ ὀρεῖσαι νὰ στείλῃς πρώτῃ) Μικρὸν Βιολιστριαν (ἔστειλε) Ἀριστομένην τὸν Μεσσήνιον (νομίλω διὰ καὶ χωρὶς τὴν τιμωρίαν, θὰ ἐγγνώριζες τὴν ὀρθότητα τῆς παρατηρήσεως τοῦ κ. Γυμνασιάρχου τὰ ἴδια δὲν σε εἶπε καὶ ὁ κ. Φαίδων τὴν ἀλλήγορᾶν; οἱ μαθηταὶ δὲν πρέπει νὰ καταγίνονται εἰς ἐκδόσεις περιοδικῶν) Διονυσίαν καὶ Μαρίαν Π. Χαλιμαῖα Σαλιωτῆρι (χαίρω ποῦ θὰ μου γράφῃς τώρα τακτικὰ: τὸ βιβλίον δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη) Λευκὸν Κρίνον (ἔχεις ἄδικον νὰ νομίζῃς διὰ τὸν σε ἀγαπῶ ἀλλ' εἰς δύο βραχεῖας ἐπιστολάς σου, δὲν ἀπήντησα, διότι δὲν κατώρθωσα νὰ τὰς ἀναγνώσω καὶ σοῦ εἶπα διατί) Πιθηκὸν τοῦ Βορνεῖου (ἔστειλε) Μολὸν Λαβὴ ([Ε] διὰ τὴν ὀραίαν περιγραφὴν) Κυθαθηραῖον (τὰ λαμβάνω τακτικὰ) Λιακὸν Κρίνον (ἔστειλε τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν Α. Π.) Κουασιμόδον (μὰ πῶς; δὲν σου ἀπήντησα; τὸ εἶδες βέβαια καὶ... σου ἐπέρασεν ὁ θυμὸς, ὥστε νὰ περιμένω καλλιγραφίαν) Ρόδιον Δόκιμον («ἐς νέωτα λοιπόν! ἔστειλε διὰ τῆς ἐξήσεως» ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπᾶς;) Ἀναμμένο Σπίρτο κλπ. κλπ

Εἰς τὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20' Ἀπριλίον, θάπαντησά εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 15' Ἰουλίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἰπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγινόμενοι, παλαιαὶ ἐν τῷ Ἐπιπέδῳ μὲ εἰς φακέλλον, ὡς ἕκαστος περιεχέει 30 φύλλα καὶ τεμᾶται φρ. 1
169. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρῶτος.
Δύναμις θλαστικὴ τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ τὴν θρησκείαν ἐκήρυξε
Τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Κασιάνου

170. Μεταγραμματισμὸς.
Μὲ τὸ πῖ τὸ πῖν παγόνει.
Μὲ τὸ ταῦ ἀμέσως λυθνεῖ.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιου Α. Λακατάου
171. Ἀναγραμματισμὸς.
Μέλος ἀπὸ ἀέριον εὐθὺς θὰ σχηματίσω
Ἄν τὰναγραμματίσω.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιου Α. Λακατάου
172. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.
1. — Ὁ ἐχθρὸς ἀλαλάων ἐπέρεχεται.
2. — Τὰ τοῦ μέλλοντος ἄδελφα.
3. — Μετρίξαι: τὸ καῦμα δάσος σκιερὸν.
4. — Καὶ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιου Α. Λακατάου

173. Πυραμίδες.
+ = Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἐθνικὸν
* + * = Ἄνθος. [δύναμις]
* * + * * = Γυνὴ ἁγία.
* * * + * * * = Ἡπειρος.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιου Α. Τράκα

174. Πρόβλημα.

Ὁρολόγιόν τι πρὸς τῆς 12' λεπτὰ εἰς 24 ὥρας. Τὴν μεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς ἐτέθη εἰς τὴν ἀκριβῆ ὥραν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἕνα πρῶτῃ, ἐν ᾧ ἡ ἀκριβῆ ὥρα ἦτο 10 π. μ. τὸ ὀρολόγιον, ἐδείκνυε 10 ὥρας καὶ 59' λεπτὰ. Τί ἡμέρα ἦτο;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιου Α. Τράκα
175. Φύρδην Μίγδην.
Πετὰ λειπὰς ῥάμματος
γῆνος διὰ ραβί μωρήσο.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιου Α. Λακατάου

176. Ἀπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.
Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἕξ ὧν, τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος δι' ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν πάλιν ἄλλαι τόσαι:

Βῆλος, γραβῆ, νοβῆ, πῖνω, ὄρα.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιου Α. Λακατάου
177. Ἑλλητισμοῦφωνον.
υη-η-ιευε
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιου Α. Λακατάου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀλφειῶν τοῦ φύλλου 8
72. Ἀκινάκης (α, Κίνα, κίς.) — 73. Λέρνη Βέρνη — 74. Ὀλκᾶς-καλός.
75. Η—ΣΙ—Ο—ΔΟΣ 76. Φ
ΣΙ—ΛΗ—ΝΟΣ ΕΛΑΝ
Ο—ΝΟΣ ΣΑΥΡΑ
ΔΟΣ ΠΡΕΣΒΥΣ
ΔΗΜΗΤΕΑΝΑ

77—78. 1, Παῖς ὧν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
κοσμος, ἦ: ἦδῶν ἐγκρατής. 2, Ὁ λόγος εἶνε σπόρος. — 79. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Ο σχηματίζεται: Ὅδδδν καιρόν ὑπὸ τῶν ἡλίου. — 80-82. 1, Κακοῦ ἀνδρὸς δῶρα θνησιν οὐκ ἔχει. 2, Χρηστὸς πονηροῖς οὐ τετρώσκειται λόγοις. 3, Δικαιοσύνη οἶκον στηρίξει, ἀδικία δὲ καθαιρεῖ. — 83. Ὁ οἰκος κνηγὰ πολλοὺς λαγοὺς δὲν πιάνει κανένα. — 84. Ἀρετῆς ἀμοιβὴ ἔπαινος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ τὸ τοῦ συνδραμητᾶς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ] καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]
Ὁ Κύριος Léonidas Adamopoulos, Robert Collège, Constantinople ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Γραμματόσημον τίθει πάντοτε εἰς τὸ μέρος τῆς εἰκονογραφίας. Ἐπίσης γραμματόσημα διάφορα καθὼς καὶ Μικρὰ Μυστικὰ ἀποστελλόμενα ἅπαντα ὡς ἔνω μετὰ τὴν διεύθυνσίν των. (B—30)